

ΟΥΙΑΚΗ ΚΟΛΛΙΝΕ

ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ

Η Διεύθυνσις τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων, μετὰ πολλῆς τῆς χαρᾶς ἀγγέλλει εἰς τοὺς πολυπληθεῖς αὐτῆς ἀναγνώστας, δῖτι ἀρχεται ἀπὸ τῆς 1ης προσεχοῦς Ἰανουαρίου τῆς δημοσιεύσεως μυθιστορήματος προωρισμένου νὰ παραγάγῃ μεγίστην καὶ ζωηροτάτην ἐντύπωσιν παρὰ τῷ Ἑλληνικῷ κοινῷ, τῆς

ΝΕΚΡΑΣ ΖΩΣΗΣ

τοῦ γνωστοῦ αὐτοῦ συγγραφέως ΤΗΣΛΕΥΚΟΦΟΡΟΥ,
ΟΔΥΛΛΙΚΗ ΚΟΛΛΙΝΕ.

Μετὰ τὴν καταπληκτικὴν ἐντύπωσιν, ἣν ἐνεποίησεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων ἡ Λευκοφόρος, περιττὸν εἶνε νὰ εἴπωμεν τι περὶ τοῦ συγγραφέως. Σημειώμεθα μόνον, δῖτι τὸ νέον τοῦτο ἔργον πρὸ δίλιγων μόλις ἐτῶν ἑκατοθέν ἀνάγεται εἰς ίδιατερον δλως κύκλων μυθιστορημάτων καταδεικνύον ἀπαξ ἔτι τὰς σπανίας ἀρετὰς τοῦ συγγραφέως, δῖτις μετὰ τὴν ἔκδοσιν αὐτοῦ, οὐ μόνον καταπληκτικὰ ποσὰ ἔκερδισεν ἐξ αὐτοῦ, ἔνεκεν τῆς μοναδικῆς διαδόσεως του, πανταχοῦ διότι ἡ ἀγγλικὴ γλώσσα λαλεῖται, ἀλλὰ καὶ κατετάχη εἰς τοὺς πρώτους τῆς πατρίδος αὐτοῦ μυθιστοριογράφους. "Ινչ δώσωμεν ἀμυδρὰν ἰδέαν τῆς καταπληκτικῆς διαδόσεως τῆς Νεκρᾶς Ζώσης ἀρκεῖ νὰ σημειώσωμεν, δῖτι ἔξεδιδετο ταῦτο-χρόνις ἐν δυσὶ περιοδικοῖς ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ ἐν δέκα ἐφημερίαις τῆς Ἀμερικῆς, Αὐστραλίας καὶ Καναδᾶς, δῖτι μετεφράσθη εἰς πάσας σχεδόν τὰς Εὐρωπαϊκὰς γλώσσας, δῖτι Ἰνδικὴ ἐφημερίς τῆς Καλκούτης τὴν ἑδηδούσευτεν εἰς τὴν γλώσσαν τῶν Ἰνδῶν ἐπιψυλλίδη, καὶ δῖτι δεινὸς συνήθη μεταξὺ τῶν Ἀγγλῶν ιατρῶν ἀγάν, ὡς πρὸς τὸ περιεργάτων φυσιολογικὸν φαινόμενον, ἐφ' οὐ ἔριστεται ἡ δῆλη διήγησις καὶ δι' ὅν ἔδθη ὁ ἀληθέστατος τίτλος

ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ

"Αν τέλος ἡ Λευκοφόρος ἔτερψε καὶ συνεκίνησεν, ἡ Νεκρὰ Ζώσα ὡς χρησιμεύσῃ καὶ ὡς ὑψηλὸν διδαγμα ὑπερινθρώπου ἀφοιτώσεων, ἀνεψικου τριναδι-
τητος καὶ σπανίας εὐγενείας αἰοθημάτων. Παρὰ τοὺς ἀναγνώστας ἡμῶν θὺ διεγερθῆ εἰς τὸν ὑπατον βαθὺν ἡ φρίκη, ὁ οἰκτος, ὁ θλεος, ὡς ἐν τοῖς Σαικισπρείοις δράμασι. Παρὰ τὰ ισχυρὰ δύμως ταῦτα αἰσθήματα, οὐ λάβωσι καὶ ὥρατα διδάγματα ὑψίστης, ἀριστερὰς καὶ θείας τοῦ καθηκόντος ἐπιτελέσσως. Τοῦτο δὲ ἰδίως ἡ Διεύθυνσις τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων ἀει-
ποτε ἐπεδίωξε.

Τὸ δώρα τοῦτο ἔργον ἐφιλοτέχνησεν ἐν καλλίστῃ ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ πρωτοτύπου μεταφράσει εἰδίκως διὰ τὰ Ἐκλεκτά Μυθιστορήματα, ὡς γνωστὸς ἐν τῷ φιλολογικῷ κόσμῳ κ. Ν. Ι. Σπανδωνῆς.

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

ΠΕΤΡΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ

[Συνέχεια.]

— Λοιπόν, ἀγκαπητέ Μαλεζῶ, εἰς τὰς προσταγῆς σου... Ἐπιθυμεῖς νὰ εἰσέλθωμεν;

— Κύριε μαρκήσιε, μετὰ χαρᾶς, διότι ἔχω νὰ σας ὑποβάλω μερικούς λογχαρισμούς, κύριε μαρκήσιε... Καὶ πιστεύω δῖτι ἀπαιτεῖται προσοχὴ μεγάλη... .

— Πάμε εἰς τὸ γραφεῖον μου, εἶπεν ὁ κύριος Κλαιρεφόν... Θά σου δείξω τὸ σχέδιον τοῦ νέου κλιβάνου μου, Μαλεζῶ... Νὰ ιδῆς πόσον εἰνί εὐκολωτάτη ἡ ἐφαρμογή του... "Ολη ἡ δυσκολία εἰνε νὰ ἐπινοήσῃ τις, καὶ ἔπειτα τὰ ἀλλα δὲν εἰνε τίποτε. "Η ἐπίνοια δὲν εἰνε τίποτε, καὶ δύμως εἰνε τὸ πᾶν, θείτσα Ισαβέλλα, ἡ ἐπίνοια.

— Καλά, καλά, ἀδελφέ μου, διὰ σὲ εἰμπορεῖ ἡ περία νὰ μὴν εἰνε τίποτε, διότι δεν τὴν ἐδοκίμασες ἀκόμα....

"Ἐπειτα δὲ ἐλθοῦσα πλησίον τοῦ συμ-

βολαιογράφου, δῖτις ἡκολούθει τὸν μαρκήσιον μεταβαίνοντα εἰς τὸ γραφεῖον του, ἡρώτησεν αὐτόν:

— Εἶνε σπουδαῖον πολὺ, Μαλεζῶ; καὶ ἡ βαρετὴ φωνὴ της ἔτρεμε. Πολὺν κατιρόν ἔχομεν νά σε ἴδουμεν, καὶ τώρα διὰ νὰ ἔλθης μόνος σου, θὰ εἰπῇ δῖτι θὰ εἶνε τίποτε περισσότερον.

— Ο συμβολαιογράφος κατένευσεν, ὡς ἂν ἔλεγε ναί, οἱ ὄφθαλμοι του περιεστράφησαν μετ' ἀγωνίας διπισθεὶς τῶν ὑάλων τῶν διόπτρων του, καὶ ἔξηπλωσε τὰς χειράς του λίαν καταβεβλημένος...

— Ή θεία Ισαβέλλα ἔφοικίσανεν.

— Απὸ πολλῶν ἐτῶν ἡτο συνηθισμένη εἰς τὰς διαμαρτυρίας, ἀς ἐκόμιζεν εἰς τὸ εὔγενη πελάτην του. Οσάκις δὲ Μαλεζῶ ἐνεφανίζετο εἰς τὸν πύργον Κλαιρεφόν, ἡ πατρικὴ περιουσία ἐμειοῦτο κατά τινα στρέμματα γῆς ἡ γωνίας τινάς τοῦ δάσους. Σήμερον ἀπαντα ἦσαν ἐνυπόθηκοι, καὶ αἱ κατέρρεον κτήσεις βαρυνόμεναι ὑπὸ τὸ βάρος ληγουσῶν προθεσμιῶν.

Μικρόν τι βάρος ἦν προσετίθετο ἔτι, τὰ πάντα θὰ ἔξωλοθρεύοντο τελείως.

— Δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ μή τον κάμης πλέον ἀλλεσ εὐκολίες, εἶπεν ἡ θεία Ισαβέλλα. Μὲ τὴν καινούργια πάλιν πενταρ του, θά σου ζητήσῃ χρήματα... Κάμε τὸν κουφόν. Βάλε τὸ χέρι σου 'ς τὴν καρδιά σου, Μαλεζῶ. Ο Όνωρος ἐκατήντησε πρόσθιτον ἀπὸ λιλός, καὶ "Ασωτος οὐδέ..." "Ω! καὶ νὰ ἥθελε νὰ ἀφῆσῃ τὰς πεντας του! εὐθὺς θὰ ἐσφάζειν τὸν μόσχον τὸν ζητευτό.

— Ήσυχάσατε, δεσποινίς, ἔχω ἀπόφασιν νὰ μείνω ἀκράδηντος, δεσποινίς, καὶ θά το ιδῆτε, δεσποινίς.

— Ο Ροθέρτος ἐθάδισε μετὰ σπουδῆς πρὸς τὴν ἀριστερὰν πτέρυγα, διόπθεν διὰ στενῆς κλιμακος ἀνέβαινε εἰς τὰ δωμάτια του. Διερχόμενος δὲ μακρὸν διάδρομον ἔσύριζεν μέλος τι κυνηγετικόν. Διῆλθε πρὸ τοῦ ἀπεράντου μαχειρέου, οὐ δὲ θέα ἀνεμίμηνης «περχομένα μεγαλεῖα» καὶ ἐνῷ γρατὰ μαγείρισσα παρεσκεύαζε λιτότατα φαγητὰ τῶν τεσσάρων κατοίκων τοῦ πύργου. Εχαιρέτισε φιλικῶς τὴν γρατὴν καὶ ἡτοιμάζετο νὰ ἀναβῇ τὴν κλιμακα. Αλλὰ ἐστάθη ἀκούσας καγχασμούς διακοπτομένους ὑπὸ δούπουν ποκωφου καὶ τακτικοῦ.

Οι καγχασμοὶ ἡκούοντο ἐκ τινος θύρας ήμικλείστου, ἔξ ής ἐφαίνετο τὸ κιγκλιδόφρακτον παράθυρον τοῦ δωματίου: «Ἐπὶ τῶν κιγκλίδων ἐστηρίζετο ἔξωθεν δὲ Ρούσσος πλησίον δὲ τοῦ παραθύρου ἐσιδέρωνεν ἡ Τριανταφυλλίδη, ἡ κόρη τοῦ Τρεχανέμη, τὴν ὄποιαν δὲ βλακώδης βοσκὸς ἔβλεπε μετὰ κτηνώδους ἀπληστίας.

— Μωρὲ τί μοῦτρα εἰνί αὐτά, καὶ μένεταις Ρούσσε; Τί δροῦχα εἰνί αὐτά τὰ κουρέλιγκα που φορεῖς; Δὲν κυττάζεις τὰ χάλιξ σου, δὲν κυττάζεις τὴν κακομοιριά σου, μόνο θέλεις καὶ ἐργολαβίες;

— Ο βοσκὸς ἐγρύλλισεν ως χοῖρος, οἱ μικροσκοπικοὶ ὄφθαλμοι του ἐξηστραψαν καὶ ἐσπινθηρίσθησαν καὶ ἐφαίνετο προσπαθῶν νὰ ἀρθρώσῃ φράσιν τινά.

Τέλος μετὰ πολλὰ κατώρθωσε νὰ τραυλίσῃ:

— Μεχάβιο! θι τὸ παρηγύδι!

— "Α! κούτακά μου! Μευθαίρειος τὸ πανηγύρι; Πάξ νά πη πως ἔχεις σχέδια μεγάλα. Μευθαίρειος τὸ πανηγύρι θὰ φορέσῃς τὰ καλά σου τὰ δροῦχα; Αί, νά σε ίδω. "Αν είσαι παστρικός καὶ συγγρισμένος, θὰ χορέψω, κακιμένε μου, μαζί σου.

— Εχάρη χαράν μεγάλην δύσμοιρος βλάξ, καὶ κατελήφθη ὑπὸ γέλωτος σπασμαδικοῦ.

— Ελαχ, κούτακά μου, πήγαινε δουλειά σου καὶ σε περιμένουν τὰ προθατάκια σου. Πήγαινε μὴ τύχη καὶ σε προφέσουν ἐδῶ καὶ θὰ πάθης, κακόμοιρέ μου, τῶν παθῶν σου τὸν τάραχον. Πήγαινε...

— Αλλὰ πρὶν προφθάσῃ νὰ τελειώσῃ τὴν φράσιν της, δὲ Ροθέρτος ἀνοίγει τὴν θύραν καὶ ἐμφανίζεται.

— Ο βοσκὸς φοβηθεὶς ἐσύριζε συριγμὸν ὄξυτατον, καὶ ἀνορθωθεὶς διὰ ὑπὸ ἐλατηρίου ὡθούμενος, ἀφῆκε τὰς χειράς του δι' ὧν ἐκράτει τὰς κιγκλίδας καὶ ἐπήδεσε κατώτα. Εξηφανίσθη δὲ δρομαίως πρὸς τοὺς στάλθους τοῦ πύργου.

— Σὲ συνέλαβα μὲ τὸν ἔραστην σου, κυρά Τριανταφυλλίδη εἶπε γελῶν καὶ ἐκάθισεν εἰς τὸ δρόμον τῆς σανίδος τοῦ σιδηρώματος. Αλλὰ δέν σε συγχρίω διότι περιποιεῖσαι τὸ ἀσχημότατον κοπέλλι τοῦ πύργου.

— Σὲς παρακαλῶ, κύριε Ροθέρτε, εἶπεν ἡ Τριανταφυλλίδη ἀκκιζομένη, ἐκατάλαβα διτεῖτε ὄρεξιν πάλιν!

— "Οχι, Τριανταφυλλίδη μου. "Ηκουσα τοὺς καγχασμούς σου καὶ ἐμβῆκα νὰ σε ίδω...

— Τί νά με ιδῆτε; Καὶ τί ἐνδιαφέρεσθε σεῖς διὰ τὴν κόρην, ἐν φὶ τὸν πατέρα της τὸν κατατρέχετε; Τί του ἐκάματε πάλιν τοῦ δυστυχισμένου ἐκείνου γεροτρεχανέμη;

— Ο νέος συνωφρυώθη καὶ εἶπε:

— Σὲ παρακαλῶ ἐγώ καὶ ἡ σκούφια μου, μὴ μου τὸ ἀναφέρης τὸ ὄνομα αὐτούνού τοῦ γεροκατεργάρη...

— Καὶ ἐγώ δὲν θέλω νὰ μου μιλήστε, ἀφ' οὐ μου βασανίζετε τὸν πατέρα μου, εἶπεν ἡ Τριανταφυλλίδη καὶ αἱ παρειαί της ἔγιναν καταπάρφυροι.

— "Ελα δὲ καὶ σύ, Τριανταφυλλίστα μου, μὴ θυμώης, εἶπεν δὲ Ροθέρτος ἐρχόμενος πλησίον τῆς κόρης καὶ λαμβάνων τὴν χειρά της.

— Καὶ δὲ μὲν νέος ἐθώπευε τὸν τρυφερὸν καὶ εύτραφη βραχίονά της, ἐκείνη δὲ νέουσσα κατώτα τοὺς ὄφθαλμοὺς ἐμόρφαζε μὲν δυσχεραίνουσα, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ δρόμον τῶν χειλέων της ὑπερφάνετο ἐλαφρὸν μειδίαμα. Αλλὰ αἱ φύρνης στρέφουσα τὸ βλέμμα της κύρων καὶ γλυκυτάτων πρὸς τὸν νέον εἶπε μετὰ φωνῆς θωπευτικῆς:

— Τί καλά που θὰ διωρθώνοντο τὰ πρόγκυπτα, ἀν σεῖς ἡθέλατε, κύριε Ροθέρτε. Ο πατέρας ἔχει μανίαν νὰ γυρίζῃ τὸ δάσος καὶ χάνεται διὰ τὸ κυνῆγι... Πήρτε τον λοιπόν δασοφύλακα... Καὶ

τότε τούς λαγούς σας δὲν θά τους πειράζηρ, ἀφ' οὐ μάλιστα θά ἔχῃ τόσα κουνέλια νὰ τρώγῃ χωρίς νά σας ζημιώνῃ... Νά μας δώσετε καὶ τὸ σπιτάκι τοῦ δάσους, νὰ καθίσω καὶ ἑγὼ μαζί μὲ τὸν πατέρα, καὶ νὰ ἔρχωμαι ἐδῶ μὲ τὴν ἡμέραν νὰ δουλεύω. Τί χρό μου ἀν μας κάμετε αὐτὴν τὴν χάριν, πόσον θὰ χαρῷ!

'Ο Ροβέρτος ἐπλησίασε τὰ χειλη του εἰς τὴν παρειάν της!.

'Η Τριανταφυλλιὰ δὲν ἀντέτεινε πολύ.

'Ο δὲ νέος εἶπε :

— Είσαι κουτή, καϊμένη Τριανταφυλλιά μου· ἀν ηθελες σὺ ὅλα θὰ ἐδιωρθώντο, ἀν ἔπειθες τὸν παλιόγερο τὸν Τρεγκανέμην νὰ ἡσυχάσῃ καὶ νὰ συμμαχεύῃ. Καὶ τί καθεσκι καὶ μου λές, Τριανταφυλλιά; δὲ πατέρας σου νὰ μου φυλάξῃ τὸ κυνῆγι μου, αὐτός που ἔχει συντροφιὰ μὲ τοὺς κλέπτας καὶ τοὺς λαποδύτας; Δὲν εἶναι ἀλλη θεραπεία παρὰ νὰ τον χώσω 'ς τὴν φυλακήν, καὶ θὰ εἶναι καλὸ δίκο σου, διότι δὲν θά σου τρώγῃ τὰ χρήματά σου.

— "Ετοι τὸ λοιπόν, κύριε Ροβέρτε; εἶπεν ή Τριανταφυλλιὰ ἔξωργισμένη καὶ βιαίας ἀπομακρυνούμενη ἀπὸ τοῦ νέου. Νά μου κάμετε τὴν χάριν νὰ μὴ με πλησίαστε πλέον. Μάλιστα θά τα εἴπω ὅλα τῆς κυρίας 'Αντωνίας... "Α, μὰ δᾶ!

— Εὔγε, μικρούλα μου, τί κορίτσι τίμιο μὰ τὸ ναί! εἶπε φιδρῶς ὁ Ροβέρτος.. . Κύτταξέ τον ἐκεῖ κάτω πῶς σε κυττάξει ὁ κοκκινομάλλης ἐραστής σου.

Καὶ ὄντως ἔξω εἰς τὴν αὐλὴν ἐπλανάτο ὁ Ρούσσος, κατατρυχόμενος ὑπὸ περιεργίας ἀμα καὶ ζηλοτυπίας καὶ κατασκοπεύων τοὺς δύο νέους. 'Αλλὰ ὡς εἶδεν ὅτι τον ἀνεκάλυψεν, εὐθὺς ἐστράφη καὶ ἔξηλθε τρίζων τὴν μάστιγά του, σπῶς ἐσυνήθιζε νὰ διασκεδάζῃ ὅτανείχεν ὅρεξιν.

— 'Ο Ρούσσος, κύριε Ροβέρτε εἶναι πτωχὸ παλληκάρι καὶ δὲν εἶναι ἔξιο νὰ κάμη τὸ παραμικρὸ κακό καὶ ἑγὼ πολὺ τον συμπειθῶ τὸν τσαμένο! Ντροπή σας, κύριε Ροβέρτε, νὰ τον περιπτώξετε. Αὐτὸν τον ἐσυμμαχεῖς ὁ πατέρας σας, ὁ ἄγιος ἔκεινος ἀνθρωπος καὶ ἀνατραφήμας μαζί· μαζί ἐπαίζαμε μικρὰ παιδάκια· μακάρι σὰν καὶ αὐτὸν νὰ ἥσαν καὶ ἀλλοι.

— "Ελα, έλα, Τριανταφυλλίτσα μου, μὴ μου ἀγριεύῃς, εἶπεν ὁ Ροβέρτος λαμβάνων διὰ τῶν δακτύλων του τὸ ἄλικακές ωτίον τῆς νεάνιδος καὶ ἔλκων αὐτὸν ἐλαφρά.. . Θὰ προσπαθήσωμέν νὰ γίνη κάτι τι πρὸς χάριν σου, νὰ τα συμβιβάσωμεν.

Τὸ πρόσωπον τῆς θεραπαινίδος ἐλαμψεν ὑπὸ εύφροσύνης, τὰ χειλη της ἐμειδέασαν καὶ ἀκοντίζουσαν πρὸς τὸν νέον βλέμμα γλυκύτατον, εἶπε μετὰ αἰμύλης ἐρωτοτροπίας:

— "Ω, κύριε Ροβέρτε, πόσον εἶσθε καλὸς ὅταν θέλετε!

— "Ωρα καλή, κύριε Ρομπέρτε, καλῶς τα φτειάνετε, ἡκούσθη ἔξωθεν φωνὴ γνωστή.

Οἱ δύο νέοι ἐστράφησαν πρὸς τὸ παρά-

1. Ιδε εἰκόνα φύλλου 327.

θυρον καὶ εἶδον τὸν Μαδητὴν προσβάλλοντα τὸ ἔρυθρὸν καὶ μειδιῶν πρόσωπόν του διὰ τῶν κιγκλίδων τοῦ παραθύρου.

'Ο Ροβέρτος ἴδων αἰργιδίως τὸν ὄχληρὸν τοῦτον ἀνθρωπον, εἶπε πρὸς αὐτὸν ἀποτόμως:

— Τί θέλεις ἐδῶ, κύρι Μαδητή;

— Μὲ συμπάθειο, κύριε Ρομπέρτε, ἔρχομαι γιὰ καλὸ σας. 'Εκεῖ που ἐκύτταξα τὰ δένδρα 'ς τὸ δάσος ηύρα μία φωλιὰ γεμάτη μικρούλικα γεράκια, καὶ ἡλθα χέρι χέρι νά σας δώσω τὴν καλὴν εἰδησιν.

— Σ' εὐχαριστῶ πολὺ, εἶπεν ὁ Ροβέρτος πραϋνόμενος. Στάσου μιὰ στιγμὴ νὰ πάρω τὸ δπλον μου καὶ ἔφθασα.

— Μὴ λησμονήσετε τὴν ὑπόσχεσίν σας κύριε Ροβέρτε, εἶπεν ή Τριανταφυλλιά, τοποθετοῦσα τὰ σίδηρα θορυβωδῶς ἐπὶ τῆς ἑστίας.

— Βλέπουμεν! εἶπεν ὁ Ροβέρτος.

Καὶ στραφεῖς πρὸς τὸν Μαδητὴν προσέθηκε:

— Περίμενε με μία στιγμή.

Καὶ ἐλαφρὸς ἐλαφρὸς ἀνέβη τὴν κλίμακα.

— Καὶ τί σου ὑπεσχέθη, Τριανταφυλλούλα, ἡρώτησεν ὁ ξυλέμπορος στηρίζων ἐπὶ τοῦ παραθύρου τὰς δασείας χειρός του. Μή σου ἔδωκε τὸ λόγο του νά σε στεφανωθῇ;

— "Αχ! Πόσα ξέρει τὸ πετσί σου, γερομάστορα! εἶπεν ή εῦμορφος θεραπαινίς. Νά τον ὁ κύριος Μαλεζώ, τρέχα ῥώτα τον δὲν του παρήγγειλε τὸ προικοσύμφωνο!

— Ο συμβολαιογράφος διήρκετο τὴν αὐλὴν συνοδεύομενος ὑπὸ τοῦ μαρκησίου.

Καὶ ὁ μὲν κύριος Κλαιρεφὸν ἐλάσει ζωηρῶς ὁ δὲ Μελεζώ ἦκουεν αὐτὸν κύπτων ἐλαφρὸς καὶ ἔχων ἀπόφρασιν νὰ ἀκούῃ μὲν προθύμως πάντας τοὺς λόγους του μαρκησίου περὶ τῆς ἐπιτυχίας τῶν προτάσεών του, ἀλλ' οὐδεμίαν ὅριστικὴν ἀπάντησιν νὰ δώσῃ.

— Ο γηοκίος ἐφευρέτης, διάπυρον ἔχων τὴν κεφαλήν, τὰς χειρονομίας πολλὰς καὶ βιαίας, ἔξηκολούθει λέγων, καὶ οὐδόλως προσέχων εἰς τὴν ἡκιστα παρορμητικὴν στάσιν τοῦ συμβολαιογράφου.

— Μάλιστα ἀγαπητέ μου, ἔλεγεν ὁ μαρκήσιος, μάλιστα μὲ πεντήκοντα χιλιάδας φράγκων θὰ λάβω ὅλα τὰ ἀνχυκατίδιπλώματα καὶ θὰ εἰμιπορέσω νὰ κοινολογήσω τὴν ἐφεύρεσίν μου, νὰ διαδώσω τοὺς κλιβάνους μου καὶ νὰ κερδήσω κέρδη ἀπειρος... 'Ακούεις, Μαλεζώ;

— 'Ακούω, κύριε μαρκήσιε, καὶ καταταχθείνω... κύριε μαρκήσιε. Τὸ πρᾶγμα εἶναι ἀπλούστατον καὶ σαφέστατον, κύριε μαρκήσιε. 'Αλλὰ ποῦ θὰ τας εὔρετε αὐτὰς τὰς πεντήκοντα χιλιάδας φράγκων, ἀφ' οὐ ἀν δὲν πληρωσετε, κύριε μαρκήσιε, ἔκατόν ἔξηκοντα τρεῖς χιλιάδας τὴν προσεχῆ ἔθδομαδα, κινδυνεύετε, κύριε μαρκήσιε καὶ νὰ ἔξωσθῆτε καὶ ἀπὸ ἐδῶ μέσα, κύριε μαρκήσιε.. .

— Τί εἶπες; ποῦ θὰ τα λάβω; .. Θὰ τα λάβω ἀπὸ σέ, φίλε μου. Δὲν θὰ με ἀδικήσῃς διὰ τόσον εὔτελες πασόν.. . διὰ πεντήντα χιλιάδας φράγκων! Καὶ ὅμως

ἔξ αὐτῶν κρέμαται τὸ πᾶν... "Ελα, δάνεισε μού τα! . .

— Δὲν ἔχω ίδια μου χρήματα, κύριε μαρκήσιε. ώς πρὸς δὲ τὰ χρήματα τῶν πελατῶν μου καὶ ἡ λεπτότης, κύριε μαρκήσιε, καὶ ὁ νόμος μ' ἀπαγορεύει νὰ τα διαθέσω... Πιστεύσατε με, κύριε μαρκήσιε, παρατίθατε ἐπὶ τοῦ παρόντος τὴν ἑκτέλεσιν τῶν σχεδίων σας, καὶ, κύριε μαρκήσιε, καταβάλετε πᾶσαν τὴν προσάθεσίν σας διὰ νὰ ἔξελθητε τῆς δεινῆς θέσεως εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκεσθε... Εἶνε δεινή, κύριε μαρκήσιε, δεινοτάτη.

— Αὶ θὰ ἔξελθω, σοῦ δίδω τὸν λόγον μου, ὀλλὰ τοῦτο δὲν θὰ το κατορθώσω διὰ τῶν οἰκονομιῶν... 'Η ἐφεύρεσίς μου θά μας σώσῃ ὅλους... Μοῦ χρειάζονται πεντήντα χιλιάδες φράγκων... ἐπὶ δευτέρᾳ ὑποθήκη... ἔ;

— Δὲν θὰ τα εὕρετε, κύριε μαρκήσιε. Δὲν ἔχετε πλέον πίστωσιν εἰς τὸν τόπον ἐδῶ, καὶ ἐὰν δὲν ἐμεσολάβουν ἔγω, πρὸ πολλοῦ δὲν θὰ εὑρίσκετε πλέον λεπτόν, κύριε μαρκήσιε...

— Καλά! εἶπεν ὁ μαρκήσιος, ἀπόψε περιμένω τὸν μέλλοντα γαμβρόν μου... καὶ θὰ ζητήσω ἀπ' αὐτόν... αὐτὸς θὰ με νοήσῃ...

— Ο Μαλεζώ ἐφάνη ἐνδοιάζων πως, ἐπειτα δὲ συνενῶν δόλον αὐτοῦ τὸ θάρρος, εἶπε:

— Δῆλα δὴ θὰ φύγῃ, κύριε μαρκήσιε, ἀνεπιστρεπτεῖ, κύριε μαρκήσιε... Μήπως θέλετε νὰ του δώσετε σεῖς πρόφασιν, κύριε μαρκήσιε, διὰ νὰ διαλύσῃ τὸ συνοικέσιον τὸ ὅποιον πηγαίνει εἰς τόσον μάκρος;

— Καὶ τί καθεσκι καὶ λές, Μαλεζώ; Καὶ οὐδούθετες ὅτι εἶναι διατεθειμένος νὰ μὴ τηρήσῃ τὰς ὑποχρεώσεις του; 'Αλλὰ καὶ τοῦτο ἀν οὐτεθῆ, δὲν λυπούμασι καθόλου διὰ τοὺς δισταγμοὺς τοὺς δοπίους ξεχειρίζει τὸ κόρη μου ἀναβάλλουσα τὸν φόρμον ἐπ' ἀριστον. Καὶ ἐπειτα δέταν θὰ ἔλθω εἰς την προικικήπικῶς, οἱ γαμβροὶ δὲν θὰ λείψουν. «Τὸ μοναστήρι, νῆσε καλά, καὶ καλογέροι δοσους θέλεις» λέγει η παροιμία... Καὶ διὰ νὰ ἔλθωμεν ἐπὶ τὸ προκείμενον, ἀφ' οὐ σὺ εἶσαι ἀμετάπειστος, θὰ προσπαθήσω νὰ μαδηθῶ καὶ νὰ ἐπαρχέσω μόνος μου... Σὺ μόνον προσπάθησε νὰ συντελέσῃς ὥστε νὰ μείνω ήσυχος μερικῶν καιρόν. Συνεννοήσου μὲ τοὺς πιστωτάς μου...

— Ενα μόνον ἔχετε, κύριε μαρκήσιε. — 'Α! εἶπεν ὁ Κλαιρεφόν, καὶ ἡ προθυμία του ἐκόπασε διὰ μισής. Προσέθηκε δὲ ἀγωνιῶν:

— Καὶ ὁ εἰς αὐτὸς εἶναι...

— 'Ο Καρβαγάν, ἀπεκρίθη ὁ συμβολαιογράφος στενοχωρούμενος.

— Τί λέγεις!

— 'Ηγόρασεν αὐτὸς ὅλα τὰ δικαιώματα τῶν πιστωτῶν σας, κύριε μαρκήσιε, διότι αὐτὸς θέλει νὰ ὄφειλετε εἰς αὐτὸν καὶ μόνον.

Πάντα τὰ χρυσᾶ ὄνειρα τοῦ ἐφευρέτου διεσκεδάσθησαν ἐν ἀκαρεί. Διεῖδε τὴν δισσον χαίνουσαν πρὸ τῶν ποδῶν του.

Καὶ ἐνῷ αὐτὸς εὐχέρεστως ἔβασκαλάστο βλέπων ὅνειρα, δὲ ἔχθρός του ἐπέσπευδε τὸν ὄλεθρόν του.

Ο μαρκήσιος ἡσθάνθη ψῦχος ἐν τῇ καρδίᾳ, τὰ ὥτα του ἑβόμβησαν, τὸν κατέλαβε σκοτοδίνη καὶ «ἔπεσεν ὁ οὐρανὸς καὶ τον ἐπλάκωσε!»

Ἀκούσας τὴν φωνὴν τοῦ οἴου του καὶ τῆς θυγατρός του συνῆλθεν εἰς ἔκυτον. Ο 'Ροθέρτος ἐξήρχετο ἔχων ἐπ' ὕμου τὸ κυνηγετικὸν ὅπλον του, συνοδεύμενος ὑπὸ τῆς ἀδελφῆς του ἀμφότεροι δὲ ἦσαν ἀμέριμνοι καὶ φαιδροί.

Ἡ Ἀντωνία ἐσκίαζε τὴν χαρίσσαν κεφαλήν της δι' ἐρυθροῦ ἀλεξηλίου.

— Πατέρα, ἀνεψόνησε μακρόθεν, ἔρχεσθε μαζί μας; Θὰ πᾶμε μὲ τὸν Μαδητὴν εἰς τὸ δάσος.

— "Οχι, παιδί μου, δὲν ἔρχομαι· ἔχω ἔργασίαν.

Καὶ ἐνῷ τὰ τέκνα του ἀπήρχοντο, ἀπέβλεψε πρὸς αὐτὰ συγκεκινημένος, καὶ διενοήθη:

— Θά τάφησω ἐκτεθειμένα εἰς τὴν ἐκδίκησιν τοῦ Καρθαγάν: Δὲν θὰ δυνηθῶ ἀρά γε νὰ σώσω τὸ παρόν καὶ τὸ μέλλον τῶν τέκνων μου;

'Ησθάνθη φλόγα ἀνερχομένην εἰς τὴν κεφαλήν του, καὶ νέαν δύναμιν ἐνισχύσασαν αὐτὸν εἰς ἔξακολούθησιν τῶν παραβόλων ἐφευρέσεων του. Καὶ ἐνῷ εἶχεν ἔτι καιρὸν νὰ ἀπαλλαγῇ τῶν οἰκονομικῶν δυσχερειῶν διὰ τῆς τάξεως καὶ τῆς ὑπομονῆς, τούναντίον ἀπεφάσισε νὰ καταβῇ ἐπι βαθύτερον εἰς τὸ βάραθρον πρὸς διατέφρετο ἡ περιουσία αὐτοῦ καὶ ἡ παρέξις.

Εἶπε λοιπὸν πρὸς τὸν συμβολαιογράφον:

— Προσπάθησε μόνον νὰ ἐπιτύχῃς νὰ μου δώσῃ καιρὸν δι' Καρθαγάν, καὶ τἄλλα εἶναι δουλειὰ δικῆ μου.

Αποβλέψας δὲ ἀτενῶς πρὸς τὸν πύργον του εἶπε μετὰ φωνῆς προφητικῆς:

— Τὸ βλέπεις αὐτό; Δὲν θὰ παρέλθῃ πολύ, καὶ θὰ είμαι εἰς κατάστασιν νά τον χρυσώσω ἀν θελήσω.

Καὶ ἀνεκάγγασε σείων τὴν πολιάδν κεφαλήν του καὶ ἀνέβη εἰς τὸ χημικὸν ἔργαστήριόν του, ἀφ' εὗ προστηγόρευσε διὰ νεύματος τὸν Μαλεζῶ, διστις ἐν ταραχῇ πολλῇ ἡρώτα ἔκυτον μήπως ἔχει παράφρονα ἀπέναντί του.

[Ἐπεται συνέχεια].

Π. Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ.

FORTUNÉ DU BOISGOUHEY

ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ ΚΟΥ ΛΕΚΟΚ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια].

ΚΘ'

— Ποίων φόνων, μητέρα, ἡρώτησεν ἀφρημένως ἡ Θηρεσία.

Ἡ κυρία Λεκόντ διέκοπτεν αὐτήν, καθ' ἣν στιγμὴν ὠμίλει χαμηλῇ τῇ φωνῇ

περὶ τοῦ ταξειδίου κατὰ τὸν μῆνα τοῦ μέλιτος, τοῦ ὥραίου εἰς Ἰταλίαν ταξειδίου, διότι εἶχε προσχεδιάσει μετὰ τοῦ Λουδοβίκου.

Οἱ μηνηστήρες εὑρίσκοντο ἐν τῷ κόλπῳ τῆς Νεαπόλεως, εἰς Σορέντον, ἐνῷ ἐσχεδίαζον νὰ περιμένωσιν ὑπὸ τὰς λεμονέας τὴν ἀνοιξιν, καὶ ἡ ὑπόθεσις τῆς ὁδοῦ Ἀρθαλέτ ἐρρίπτετο ἐν τῷ μέσῳ τῶν ὄνειροπολήσεων τῆς εὐδαιμονίας των, ὡς βόμβα ἐν τῷ μέσῳ χοροῦ.

— Πῶς! ἀνέκραξεν ἡ ἀγαθὴ κυρία, θέτουσα ἐπὶ τῆς τραπέζης τὴν ἐφημερίδα, ἢν ἔκρατει, πῶς! δὲν ἡξερεῖς ὅτι ἐδολοφόνησαν μίαν νέαν γυναικα... ὅτι τὴν ἔβαλαν ἐντὸς κιβωτίου... καὶ ὅτι ὁ κακούργος, ὁ διοιος τὴν ἐδολοφόνησεν, ἐφόνευσεν ἐπίσης ἐνα ἔμπορον... ἐνα κύριον Λερέ, τὸν ὄποιον ἐνθυμοῦμαι ὅτι εἶδος ἀλλοτε... διότι εἶχε τὰ χρήματά του κατατεθειμένα εἰς τοῦ πατρός σου;

— 'Ανέγνωσας τὴν «Γρατζιέλαν», Λουδοβίκε; ἐψιθύρισεν ἡ Θηρεσία, ἡτις προύτιμα νὰ συνομιλῇ μετὰ τοῦ μηνηστήρος αὐτῆς ἢ ν' ἀκούῃ θλιβεράς ιστορίας. Ἐγὼ δὲν τὴν ἀνέγνωσα, ἐπανέλαβεν ἀμέσως, διότι ἡ μητέρα δὲν τὸ ἡθέλησε. Μία ὅμως φίλη μου μοὶ εἶπεν ὅτι εἶναι τερπνοτάτη. Εἰς τὸ βιβλίον αὐτὸν γίνεται λόγος περὶ μισθίου... Θὰ ἔχωμεν καὶ ἡμεῖς μίαν λέμβον, ἀλήθεια, Λουδοβίκε; ... διὰ νὰ περιδιαβάζωμεν τὸ ἐσπέρας εἰς τὴν θάλασσαν ἐκείνην, διότι δὲν ὑπάρχουν ποτὲ τρικυμίατα...

— Τῇ ἀληθείᾳ, ἐψιθύρισεν ἡ κύρα, ὀλίγον σκανδαλισθεῖσα, τὰ κορίτσια αὐτὰ χάνουν τὸ μυαλό των ὅταν πρόκηται νὰ ὑπανδρευθοῦν. Τότε, λοιπόν, κόρη μου, σὲ εἶναι ἀδιάφορον ἀν φονεύουν τοὺς ἀνθρώπους ἐντὸς τῶν οἰκιῶν των... καὶ μάλιστα ἐντὸς τῶν Παρισίων. Μίαν ἡμέραν ἡμποροῦν νὰ ἔλθουν νὰ μᾶς σφάξουν ἐδῶ... Αὐτὸν θὰ εἶναι πολὺ εὔκολον... διότι ἡ οἰκία εἶναι πλησίον τοῦ δάσους, καὶ τὸν χειμῶνα δὲν ἔχομεν γείτονας.

— Ο Λουδοβίκος θὰ μᾶς ὑπερσπισθῇ, μητέρα, εἶπεν ἡ Θηρεσία παρατηροῦσα τὸν ὥρατον καὶ ὑπερήφανον νέον, διὰ γῆπα.

— Αν δὲ ο Λουδοβίκος περιδιαβάζει μαζύ σου εἰς τὸν κόλπον τῆς Νεαπόλεως δὲν θὰ εἶναι ἐδῶ διὰ νὰ μὲν ὑπερασπισθῇ, ἀπόντησε γελώσας ἡ κυρία Λεκόντ. 'Αλλ' ἡστειευόμην, διότι δὲν φιοθοῦμαι ποσδώς. "Εχομεν, δόξα, τῷ Θεῷ! καλοὺς θεράποντας, οἵτινες πρὸ δεκαπενταετίας εὑρίσκονται εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μας καὶ εἶναι ικανοὶ νὰ φονεύθουν δι' ἡμέρας. Παραδεχθῆτε ὅμως, ἀγαπητέ μοι Λουδοβίκε, διὰ τὴν ἀστυνομία εἶναι πολὺ ἔνοχος, ἀφοῦ δὲν ἔμποδίζει τοιαύτα φρικώδη ἐγκλήματα, καὶ πρὸ πάντων μὴ συλλαχθεῖν στοὺς διαπράττοντας αὐτά.

— Εὖν ἡ κυρία Λεκόντ ἐγνώριζεν ὅτι ὁ πατήρ τοῦ μέλλοντος γαμβροῦ τῆς ἐπηγγέλλετο ἀλλοτε τὴν καταδίωξιν τῶν κακούργων, δὲν θὰ ὠμίλει βεβαίως μὲ τοιαύτην γλώσσαν, διότι ἔγνώριζε τὴν παροιμίαν: δὲν πρέπει νὰ ὠμιλῇ τις περὶ

σχοινίου, ἐν τῇ οἰκίᾳ ἀπαγχονισθέντος. 'Αλλ' ὁ κύριος Λεκόντ δὲ Γεντιλή ἀπέσχε νὰ διηγηθῇ αὐτῇ τὸ παρελθόν του. 'Ενομίσθη ὡς ἔντιμος ἀστός, οὐτινὸς διπάτηρ εἶχε κερδήσει μεγάλην περιουσίαν εἰς τὸ ἐμπόριον, ἐπειδὴ δὲ πράγματι εἰσηλθεν εἰς τὴν κοινωνίαν μὲ ἀρκετὴν πατρικὴν περιουσίαν, οὐδόλως ἡλλοίου τὴν ἀλήθειαν, ἢν ἐν τούτοις ἀπέκρυπτεν ὀλίγον.

— Αλλως τέ, ἡ κύρα τοῦ τραπεζίτου δὲν παρημέλησε, πρὶν δώσῃ τὸν λόγον της, νὰ ζητηθῇ πληροφορίας, ἡ δὲ ἔξετασις, ἀνατεθεῖσα εἰς ἔντιμον τινα φίλον τοῦ μακαρίου Λεκόντ, ὑπῆρξεν εὐνοϊκὴ διὰ τε τὸν πατέρα καὶ τὸν οίνον.

Μόνη ἡ Διεύθυνσις τῆς 'Αστυνομίας ἡδύνατο νὰ εἴπῃ τις ἡτο ἀληθῶς δικύριος Λεκόντ, αὕτη δὲ εἰς παρομοίας περιστάσεις, τηρει ἀπύλυτον ἔχεμυθίαν.

— Ο Λεκόντ, ἀλλως τε, ἡτο ἀνιχνευτὴς ἀνευ φόβου καὶ ἀκηλίδωτος. Διατί λοιπὸν οἱ ἀρχαῖοι προϊστάμενοι του θ' ἀνθίσταντο εἰς τὸ νὰ συγγενεύσῃ οὐτος μετ' ἐντίμου οἰκογενείας; Διατί θὰ ἔθυσιαζον αὐτὸν εἰς μίαν προκατάληψιν;

Εἶναι ἀληθὲς διὰ τὴν κυρία Λεκόντ δικόντη προληπτική, καὶ ὅτι ἡ κύρα Λεκόντ δικόντη προληπτική, ἀκηλίδωτος. Διατί λοιπὸν οἱ ἀρχαῖοι προϊστάμενοι του θ' ἀνθίσταντο εἰς τὸ νὰ συγγενεύσῃ οὐτος μετ' ἐντίμου οἰκογενείας; Διατί θὰ ἔθυσιαζον αὐτὸν εἰς μίαν προκατάληψιν;

— Ητο καὶ αὕτη ἐπίσης φύσει ἔκπαθής, ἡ μὲ κυκνοῦς ὀφθαλμοὺς καὶ μὲ ἡδεῖαν φωνὴν νεψηνις αὕτη, ἀλλ' ἔκπαθής διαφορτρόπως τοῦ μηνηστήρος αὐτῆς.

— Ο Λουδοβίκος εἶχε παραφοράς καρδίας, αὕτη διαχύσεις.

— Η Θηρεσία ἔγεννήθη διὰ τὴν αὐταπόρην, διὰ τὴν θωπείαν.

— Επεθύμει μόνον ν' ἀφιερώσῃ τὴν ζωὴν της εἰς τὸν ἀνθρωπόν τῆς ἐκλογῆς της, καὶ ἀν τῇ ἔζητει ν' ἀποθάνῃ δι' αὐτόν, θὰ ἡτο εύτυχης διὰ τοῦτο.

— Άλλ' ἐπίσης δὲν θὰ ἔσυγχωρει αὐτὸν ποτὲ ἀν ἡγάπη ἀλλην, ἐπίστευεν ὅμως μετὰ πεποιθήσεως διὰ τὸ Λουδοβίκος δὲν ἡγάπησε ποτὲ ἀλλην παρ' αὐτήν.

— Ανατεθραμμένη ἐν τῷ μέσῳ κοινωνικῆς τάξεως, ἔνθα δὲν εἰσεγώρουν αἱ εἰς ἀλλας τάξεις τῆς Παρισινῆς κοινωνίας κυκλοφοροῦσαι ίδεις, ἡγγόνει τὸ κακόν, καὶ δὲν ἐπήρχετο ποτὲ εἰς τὸ πνεῦμα της ἡ σκέψις διὰ τὴν νεότητα τοῦ μηνηστήρος της δὲν ὑπῆρξεν ἀθῶα, δπως καὶ ἡ ἴδική της. 'Εν εὐνὴ λόγῳ, ἡ Θηρεσία εἶχε τάσιν νὰ καταστῇ ζηλότυπος, καὶ τοῦ παρελθόντος ἀκόμη.

— Ούδόλως ὅμως ἐσκέπτετο διὰ τὸ παρελθόν, διότι ἡτο εύτυχης ἐν τῷ παρόντι καὶ τὸ μέλλον ὑπερειδία αὐτῇ. Τὰ φρικώδη διηγήματα, ἀτινα αἱ ἐφημερίδες φιλοδωροῦν τοῖς ἀναγνώσταις αὐτῶν, οὐδόλως ἀπηγγόλουν αὐτήν, πολλῷ δὲ μαλλον τὰ λαθηταὶ τῆς ἀστυνομίας.

— Ο Λουδοβίκος, διστις καὶ αὐτὸς ἡκινεῖται εύσυλλογίζετο τὰ Διάφορα τῶν ἐφημερίδων, ἔθεωρησεν, ἐν τούτοις, ἔκπαθ-